

[Udenrigsministeren.]

optimistiske træk, som også har været nævnt under denne debat.

Endelig har jeg en bemærkning til det ærede medlem hr. Niels Westerby, der rejste den tanke, om det ikke var rimeligt, at de nordiske lande svarede på den britiske særtold ved at lave en særlig toldmæssig præferenceordning de nordiske lande imellem. Jeg gav i min svartale i går udtryk for, at jeg tror, at vi også inden for rammerne af EFTA vil være i stand til at etablere et nærmere nordisk økonomisk samarbejde; men jeg sagde udtrykkelig, at vi skulle passe på, at dette ikke fik en sådan karakter, at det virkede diskriminerende over for de øvrige EFTA-medlemslande. Hvis vi ville afvikle toldsatsene inden for Norden hurtigere end i henhold til EFTA-traktaten, så ville det jo være en foranstaltning, som ikke bare blev diskriminerende i forhold til Storbritannien, hvad man kunne sige var en rimelig, ja, retorsion må jeg vel ikke sige, men en rimelig gengældeshandling for særtolden, men også i forhold til Schweiz og Østrig. Derfor måtte vi formentlig, hvis vi ville gøre noget sådant, gøre det til en ordning, der gjaldt for alle EFTA-lande, bortset fra Storbritannien, således at det direkte fik karakteren af en gengældeshandling over for Storbritannien. Det problem diskuterede vi for et lille års tid siden, og dengang var vi enige om, at det næppe ville være hensigtsmæssigt, heller ikke for EFTAs fremtidige udvikling, om vi svarede med i og for sig rimelige straffe, foranstaltninger over for det brud på ord og ånd i Stockholmtraktaten, som England havde gjort sig skyldig i.

Men det er kun en præliminær bemærkning. Jeg skal naturligvis gerne på baggrund af, at det ærede medlem har fremført tanken, underkaste den en nøjere vurdering; det er jo muligt, at vi kan finde ud af, at den i hvert fald kan anvendes som en vis pression over for Storbritannien. Jeg tvivler imidlertid noget på, at pressions i øjeblikket vil give særlige resultater til gunst for den hurtigst mulige afvikling af særtolden, som vi alle sammen er tilhængere af.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Det er en vældig interesse, venstres formand og ordfører har vist LO og dens sekretær Thomas Nielsen; men jeg kan ikke rigtig

se, at det kan være min opgave som finansminister at besvare spørgsmål af den karakter, det ærede medlem hr. Poul Hartling her har rejst. Jeg har ikke noget imod at besvare spørgsmål om udtalelser af mig selv, men jeg bryder mig ikke meget om at skulle svare på, hvad andre har sagt. Jeg kan godt oplyse, at jeg allerede i radioens aktuelle kvarter — vistnok 2 dage efter, at det stod i avisen — har givet udtryk for, at tallene måske ikke var helt rigtige; jeg har heller ikke noget imod at sige, at de formentlig er for høje, så meget mindre som Thomas Nielsen selv udtrykkelig i lørdagsdiskussionen i radioen sagde, at han ikke havde ment, at der var 4-5 milliarder kr., der blev unddraget beskatning som følge af afskrivningsreglerne. De 4-5 milliarder kr. var hele det beløb, han mente blev unddraget beskatning, både på grund af måske for store afskrivningsregler, illegal anvendelse af dem og andre ting. Jeg vil ikke gå ind på en diskussion af disse tal; jeg synes, vi skulle lade Thomas Niensens svar stå som det rigtige om det, han havde udtalt.

Jeg synes ikke, det er helt rigtigt at påstå, at en finansminister ikke skulle have lov til at rejse problemer som dem, jeg rejste, nemlig spørgsmålet om ligheden for loven og spørgsmålet om, hvorvidt vi har et skattesystem, som sikrer, at alle borgere på en rimelig måde kommer til at betale skat efter deres indtægt og ligeligt efter deres indtægt. Det er jo dog en af de mest grundlæggende sætninger, at der skal være lighed for loven, og det er formentlig også en sætning, man fra alle sider i dette ting vil underskrive. Men det skulle ikke kun være i teorien, man skriver under. Derfor må det være rigtigt af mig, også som finansminister, at gentage: det er demokratisk vigtigt, at befolkningen føler, at den betaler skatten på en rimelig og retfærdig måde, så at folk med samme indtægt også betaler samme skat. Det må da være en af finansministerens pligter at prøve på at sikre, at dette sker. Jeg ved godt, at det er meget svært; der er sikkert mange finansministre, der er mødt til deres gerning med den indstilling, at nu ville de prøve, om de kunne skabe et bedre og et mere retfærdigt skattesystem, og så er det alligevel ikke lykkedes. På den post, hvor jeg nu sidder, vil jeg også have lov at prøve på at nå frem til et mere retfærdigt skatte-